

Нощъ. Колкото и да сж индивидуални — специфично Яворовски — изразенитѣ чувства въ тѣзи пѣсни, тѣ не сж безъ „прецедентъ“ въ историята на лириката ни — подобна сгжстена мжка срѣщаме у Ботѣова („Въ механата“ — „Борба“) и донѣкжде у Михайловски („Лама Сабахтани“). Обаче онова, що откриваме въ „Нощъ“, е нѣщо съвсемъ ново — такава кошмарна, пълна съ привидения, нощъ срѣщаме за пръвъ пжтъ въ българската поезия. Остритѣ физически болки се кръстосватъ и сливатъ съ непоносими душевни страдания — душевната треска е неотдѣлима отъ тѣлесната. И тази смѣна на кошмарни видения е безкрайна като дълга агония. Авторътъ сякашъ изпитва нѣкаква странна наслада, близка до мазохизъмъ, — да изрежда удивителното многообразие на човѣшката мжка и безнадежностъ. Не е преисилено да се каже, че той ни въвежда въ преисподнята на Данте: сжщитѣ адски сили, бичове отъ скорпиони, „мъгли страхотни, задушливи, /на ада сякашъ изъ недрата, стихийно блѣвнати възъ мене“, „фурии“, „страхотни бездни“, „ужасни чудовища“. Дори обикновенитѣ нѣща ставатъ враждебни, зловещи: мракътъ вторачено наднича, а камината е „уста готови проклетия да изрекатъ“. А мжкитѣ сж страшнитѣ мжки на Дантевитѣ грѣшници:

Не мозъкъ — кипнало олово
въ разяденъ черепъ се разлива,
възглавие — камъкъ сжщи,
леглото — тръне и коприва. . .
И мжка знойна, мжка нокти
въ сърдцето ми забива. . .
Ала слабѣятъ вече сили,
снага изстива кочанѣй,